

Vicdana Sesleniş

– halisi · 16 Aralık 2016

Hicret etmiş vicdana sesleniş
Gölge misali sessiz, sokaklarda yürüyen,
Günah yüklü heybeyi peşi sıra sürüyen,
Kirlenmiş dünyada, değerini yitirmiş,
İnsan denen varlığım, içten içe çürüyen.
Çarkı bozuk saatler, gâh ileri, gâh geri,
Hüzün coğrafyasında, hüküm sürer zemheri.
Masumlar sindirilmiş, zalimlere pervasız,
Körükleyip durmakta, ateşten bir çemberi!
Yüreğim ve vicdanım, iki güzel kanattı,
Onları yaralayıp, hangi eller kanattı?
Mancınıklar kurarak, dinmek bilmez kiniyle,
Medeniyet surumu, yıkan taşı kim attı?
Bu nasıl bir dünya ki, ihanetle karılmış,
Zehirli sarmaşıklar, tüm gövdeme sarılmış.
Acı dolu feryatlar, yükselirken Halep'ten,
Utancından toprağım, şerha şerha yarılmış.

Sinemde bin bir ukde, sorup durmakta seni,
Bir kurt gibi kemirip, oyup durmakta beni!
Ne kadar bela varsa, parmakları tetikte,
Namlunun hedefine, koyup vurmakta beni!
Ey vicdan neredesin, nereye hicret ettin?
Hangi çıkmaz yollarda, varlığını kaybettin?
Görmez misin sadece, şeytanlaşmış beşeriz,
Sense bizi biz yapan, yüce insaniyettin.